

PRIECĪGAS UN SAULAINAS LIELDIENAS!

UZMANĪBU!

Nākamais laikraksta “DDD” numurs
(Nr. 7(261)) iznāks pēc Lieldienām –
13.aprīlī.

ABONĒT IR LĒTĀK!

Abonējiet laikrakstu “DDD”:

- visās Latvijas Pasta nodaļās
- internetā: www.abone.pasts.lv
- pa tālr.: 67008001, 27008001
- “DDD” redakcijā (tālr.: 67140680)

8 mēnešiem **6,80 Ls**
7 mēnešiem **6,00 Ls**
6 mēnešiem **5,20 Ls**
5 mēnešiem **4,50 Ls**
4 mēnešiem **3,75 Ls**
3 mēnešiem **2,85 Ls**
2 mēnešiem **1,90 Ls**
1 mēnesim **0,95 Ls**

Par abonēšanas iespējām uz ārzemēm
interesēties “DDD” redakcijā!

**“DDD” iznāk divas reizes mēnesī –
piektdienās.**

GODS KALPOT LATVIJAI!

Saruna ar Ēriku Eriksonu

ŽDANOKAS PROVOKĀCIJA

DDD: Daudzi bija patīkami pārsteigti, redzot ziņu pārraidēs sižetu, kā 16.martā tu novērsi provokāciju, kas tika gatavota pie Brīvības pieminekļa. Vai ne brīdi nebija šaubas, ka rīkojies pareizi? Tur taču uzdarbojās daži “pasaulslaveni” židi un Eiroparlamenta deputāte Ždanoka – nebija uz kādu brīdi šaubas?

Ēriks Eriksons: Pirmajā mirklī man bija tikai

persona Korens ar vēl vienu tamlīdzīgu subjektu *lien* pie Brīvības pieminekļa, mētā un bradā ziedus, nolēmu rīkoties, jo būtībā tā bija mūsu visu goda nosargāšana. Manuprāt, tas nebija nekas īpašs – gluži vienkārši elementāra rīcība.

DDD: Vai Kārtības policijas priekšnieks pats pienāca klāt, vai arī nācās viņu kaut kā īpaši aicināt un pārliecināt, ka viņam attiecīgi jārikojas – jāaizved provokatori no Brīvības pieminekļa pakājes?

Ē.E.: Pirms pasākuma mums bija saruna par pie-

“Jāapzinās, kas ir okupācijas sekas un kādu ļaunumu tās nodara mūsu šodienas dzīvē. Lokoties pa labi un pa kreisi, to nevar apjaust.”

viena doma: notiek pasākums, esam svētvietā, lai pieminētu mūsu nacionālos karavīrus. Pieņemot lēmumu, vadījos pēc vispārpieņemtajām pieklājības normām. Manuprāt, visam ir kaut kādas robežas. Jau tā viņi atļaujas ierosināt visādus referendumus! 16. martā, ieraugot, ka drošības dienestus interesēja

teikto pasākumu pie Brīvības pieminekļa, par plānu, kā notiks gājiens, kā tiks organizēta karoga aleja, kā notiks ziedu nolikšana, kārtības sargāšana, tostarp arī par rīcību, ja notiks kādas provokācijas. Tātad vienojāmies, ko mēs darām un ko dara Valsts policija.

Brīdī, kad notika Korena un Ždanokas provokācija,

bija pieteikts mūsu pasākums, un tādiem elementiem, es viņus tā nosauktu, neskatoties uz to, kādu statusu viņi ieņem, publiskā telpā tik necienīga rīcība ir amorāla. Ja runājam par policijas darbību, tad, manuprāt, tā varēja rīkoties operatīvāk. Kā redzējām video sižetā, *ždanokiešu* provokācija varēja izvērsties asākā sadursmē, bet policija tomēr noreagēja, un viss beidzās daudz maz normāli. Tikai žēl, ka pēc

pirmās reizes, kad noraidījām tos cilvēkus, kuri ālējās, no Brīvības pieminekļa pakājes, viņiem bija iespēja atgriezties.

Pēc notikušā valsts iestādēm vajadzētu pieņemt mērus, lai kaut kas tāds vairs neatkārtotos. Tas, kas notika pie Brīvības pieminekļa – atnākt brādāt un mētāt ziedus, plēst un demoralizēt visu, kas tur notiek, – tas ir ārpus jebkādas morāles...

Turpinājums 4. lpp.

KAPĒC UZBRŪK UNGĀRIJAS KONSTITŪCIJAI?

Aleksandrs Kiršteins

*Bijušais Saeimas
Ārlietu komisijas
vadītājs*

Nekas tā netrაცina Eiropas “kreisos”, no kuriem daudzi ir bijušie komunisti, kā kristietība un tās iedibinātās morāles normas. Ungārijas jaunā konstitūcija ir kā dadzis acīs gan Eiropas Komisijai, gan Eiroparlamenta kreisajam spārnam ar sociālistu Šulcu priekšgalā. Viņiem daudz pieņemamāka bija staļiniskā 1949.gada konstitūcija, jo

tā klusēja par tradicionālajām ģimenēm, piederību kristīgajai Eiropai vai bērnu tiesībām uz dzīvību no ieņemšanas brīža.

Ko gan šie ungāri ir uzdrikstējušies! Viņi apšaubā neviena nevēlētu cilvēku “tiesības” kādā Briseles kabinetā uzspiest ungāriem Centrālās Bankas “neatkarību” no savas tautas, viendzimuma partnerattiecības vai norādīt, kā jāveido valsts pensiju sistēma! Ungāri nebaidās atzīt, ka tagadējā Sociālistiskā partija ir atbildīga par visiem komunistu noziegumiem pret ungāru tautu, jo ir to juridisko tiesību un ideoloģijas pārnēmēja. Ungāri pirmie ir atteikušies no liberālu ieviestās jaunvalodas un ierakstījuši jaunajā konstitūcijā vārdus **“Dievs, kristietība, nacionālais lepnums”**.

Vēl vairāk Eiropas birokrātus nokaitināja Orbana valdības lēmums nestāties

eirozonā vismaz līdz 2020. gadam, pārņemt no bankām pensiju fondus un uzlikt tām krīzes nodokli 0,5% no bilances vērtības. Tapēc gan Komisija, gan Eiroparlaments paziņoja, ka uzsāk juridisku procedūru ar likumu “analīzi” un sankcijām (iesaldējot jebkādu finansu palīdzību no ES un SVF) cerībā ie-

Orbanu. Budapeštas ielās izgāja vairāk nekā simttūkstoš cilvēku (pēc dažiem datiem pat līdz 400 000) ar plakātiem, atgādinot, ka Ungārijas valsts pastāv jau ilgāk nekā tūkstoš gadu, bet ES un Komisija tikai dažus gadu desmitus.

Redzot tādu tautas atbalstu jaunajai konstitūcijai ne tikai Ungārijā, bet

“Ungārijas jaunā konstitūcija ir kā dadzis acīs gan Eiropas Komisijai, gan Eiroparlamenta kreisajam spārnam ar sociālistu Šulcu priekšgalā.”

spaidot ungāru valdību, lai tā pārskatītu esošo kursu.

Ungāri gan nebija mierā ar tik klaju iejaukšanos lietās, kuras neregulē Eiropas Savienības juridikcija, un sarīkoja grandiozas protesta demonstrācijas, aizstāvēt savu valdību un premjeru

arī Lietuvā, Polijā un citās valstīs, Brisele strauji atkāpās, neliekot uzsvāru uz liberālismu, bet koncentrējoties uz pārmetumiem par Centrālās Bankas un tiesnešu neatkarības iero-bežošanu.

Turpinājums 2. lpp.

Rīgas Politiski represēto biedrības PAZIŅOJUMS

Rīgas Politiski represēto biedrība aicina represētos un viņu atbalstītājus **25.martā** piedalīties atceres pasākumā pie Brīvības pieminekļa.

Pulcēšanās atceres gājienam pie Okupācijas muzeja no pulksten 11:45.

Gājiena sākums no Okupācijas muzeja uz Brīvības pieminekli pulksten 12:35.

Gājienā piedalīsies arī mācītājs Guntis Kalme. Pasākums ir pieteikts un saskaņots ar Rīgas domi.

Jānis Lapiņš
Rīgas politiski represēto biedrības valdes priekšsēdētājs

Uzmanību! Šogad pāreja uz vasaras laiku, kad pulksteņa rādītāji tiek pagriezti par 1 stundu uz priekšu, notiek tieši naktī no 24. uz 25. martu. Tāpēc nenokavējiet atceres pasākumu!

25.MARTS – LATVIEŠU TAUTAS SĒRU DIENA

Laikraksta “DDD” veidotāji ir klusās, svētās domās kopā ar ikvienu latviešu ģimeni, kas cietusi un piemin 1949.gada 25.martā sarkano nacistu izvestos, nomocītos, nogalinātos tuviniekus, draugus, mīļotos cilvēkus.

Trūkst vārdu, lai izteiktu mokas, ko latviešu tautai ir nesis sarkano slepkavu realizētais genocīds. Šis brūces joprojām ir jēlas un nežēlīgi sāp – tās nesadzīs, iekams nebūsim panākuši taisnīguma uzvaru.

Auklītes piemiņai 25. martā

Melns koka koferis...
Sibīrijā to saukuši – “čemodan”.
Pieticīgs un sūrs
Bijis manas auklītes pūrs –
Vākā ielīmētas ziedu bildes,
Un ilgas, ilgas, ilgas
Turēt plaukstā dzīvu
Kaut pelēku Latvijas smilgu...

Mājās auklīte atveda vēzi;
Tēva pļavu bija apgānījis
Sarkanais sirpis un āmurs.

Bada un sala augstskolas –
Barakas, šķiet, sapuvušas jau.
Dzīvs palicis kremlja sātanu gars.
Alkās atkal mūs okupēt un nāvēt
Kaut kāds krievalodīgs žids
Liks man “spasibo” teikt un “smirno” stāvēt?!

Velni!
Kaut ātrāk elle
Jūs parautu,
Melnie!

Mūžīga gaisma sedz
Auklītes kapu.

Jūlijs Trops

Martā, kad sniegi kūst, kad atbalsis tālu skan, atliek apstāties klusumā – un atkal esmu desmitgadīgs bērns, pārdzīvojis izvešanas draudus, bailēs sastindzis pie mājas sienas no smago mašīnu baisās rūkoņas: nav viegli tām rāpties pret kalnu ar tik smagu bēdu, šķiršanās asaru, izmisuma sāpju kravu. Vēl, vēl... vēl viena... vēl daudzās.
A.Ezeriņa

16.MARTS MODINA LATVIEŠU TAUTU

Vita Ņikitina

LNF biedre

Neilgi pirms 16.marta es ar bērniem atgriezos mājās no Īrijas pēc vairāk nekā 6 gadu prombūtnes. Gan sadzīves apstākļi “spieda”, gan dvēseles nemiers – jo ilgāk dzīvoju svešumā, jo jutots atrautāka no savas Dzimtenes, kurai esmu nepieciešama šajos grūtajos laikos. Esmu arī Latvijas Nacionālās frontes biedre un kopā ar domubiedriem iestājos par Latvijas deokupāciju, dekolonizāciju un deboļševizāciju, tas ir, par DDD. Negribēju stāvēt malā un palikt svešajā zemē ar sajūtu, ka “dvēsele mūžīgi sals” (rinda no Steidzītes dzejoļa) par nepadarīto, pamesto darbu!

Dažs labs var smīkņāt un teikt: ko tad es varu te mainīt, vai nu iešot aiz čupra tagad okupantus

tika atstāts pats būtiskākais, ka “es kā LNF biedre vēlos paziņot, ka **mums šī diena un gājiens ir kā protests pret neveikto dekolonizāciju, neveikto deokupāciju un neveikto deboļševizāciju!**” Cenzūra no augšas vai pašcenzūra no paša sižeta veidotāja puses?

Vēlāk 16.marta vakarā, skatoties “100. pantu”, kuru vadīja Dz.Kolāts, patikami pārsteidza žurnālistes Evas Lūses novērotais – kāds jauniešs par to, ko viņam nozīmē šī diena, atbildējis, ka tā ir kļuvusi par sava veida nacionālās pretošanās kustību pret visiem tiem, kas mums, latviešu tautai, grib norādīt, ko, kur, kad un kā godināt. Pēc manām domām, tīri dabiskā ceļā cilvēki mostas, dzīves nepieciešamības spiesti un redzot, kas ir kas. Aizvien vairāk latviešu saskata skaudro realitāti, ka okupanti mūsu zemē pārņem vado-

16.marta gājienā Vita Ņikitina devās kopā ar savām meitiņām Aleksandru un Mariju

“...mums šī diena un gājiens ir kā protests pret neveikto dekolonizāciju, neveikto deokupāciju un neveikto deboļševizāciju!”

pašrocīgi mest ārā?! Varu atbildēt, ka katrs mazs darbiņš ir svarīgs, un pat pareiza un drosmīga domāšana un izteikšanās kļūvusi par retumu. Darbs ir arī katras dienas kopīgā apvienošanās domā par šo DDD ideju – par patiesi brīvu Latviju, lai atjaunotu taisnīgumu! Galvenais ir nešķelties, bet gan, kā jau LNF priekšsēdētājs Aivars Garda daudzkārt teicis, “cinīsimies kopā pret netaisnību, vienojoties uz taisnīguma pamatiem!”

Šogad 16.marts noritēja samērā mierīgi, salīdzinot ar iepriekšējiem gadiem. Gājiena laikā pie manis pienāca TV3 žurnālists un jautāja, kādas ir manas domas par pasākumu. No intervijas vakarā parādīja gan tikai to daļu, kur pateicu, ka mierīgi šai dienai arī ir jānorit, jo tā ir piemiņas diena, kad godinām mūsu kritušos radniekus, brāļus, tēvus... Taču aiz kadra

šos un atbildīgos amatus, sāk pagērēt arvien jaunas, absurdas un pretvalstiskas prasības, cenšoties mūs pazemot, apspiest, un ved pretī iznīcībai.

Esmu sašutusi par to, kas notika pie Brīvības pieminekļa, pirms gājiena: “Ždanoka&Co” ieradās (gājiena laikā gan neuzdrīkstējās, nobijās!) un nolika sēru vainagu ar uzrakstu “nacisma upuriem”, tā cenšoties izprovocēt skandālu, apeļojot pie sava Eiropas komisāres titula. “Vai jūs zināt, ar ko runājat? Viņa ir Eiropas Parlamenta deputāte!” – viņas sabiedrotais židu tautības pārstāvis kļiedza. Ja kāds nopietns incidents būtu noticis, viņa kliegtu visai pasaulei: redziet, kā te “nacisms zeļ un plaukst”, redziet, kā man, židietei, te uzbruka tie “nacisti”... Tāpēc viņa pat bija svervējusi vēl vienu “mutes bajāru” no Briseles – židu

izcelsmes žurnālistu, kurš nekaunīgi angļiskā mēlē ar franču akcentu, centās pamācīt mūsu policistus, kā jāstrādā, un kaunināja, pat piedraudēja mūsu Valsts prezidentam Andrim Bērziņam. Lai nu kāds, bet mūsu prezidents! Paši tiksim ar saviem galā. Bet to, ka dažādi Rietumu un Austrumu muļļas, vazaņķi, provokatori, demagogi mūs pamāca, nepieļausim!

Paldies jaunajam vīrietim, kurš ar savu draugu drosmīgi sāka dzīt pretvalstiskos un pretlatviskos demagogus un provokatorus prom no Brīvības pieminekļa pakājes! Tāpat paldies Kārtības policijas priekšniekam, kurš ļoti diplomātiski šo konfliktu atrisināja. Ždanoka bija pat tik bezkaunīga, ka netieši centās kaunināt un bezmaz draudēt žurnālistei Evai Lūsei “100. panta” raidījumā, atkal ieņemot šo svarīguma pozu “Eiropas Parlamenta deputāte”. Kaut pats Romas pāvests! Lai nedomā, ka mums, latviešiem, tādu “popularitāšu” priekšā “celīši drebēs”! Visi šie kādreiz “nopelniem ba-

gātie” interfrontieši, kuri savā būtībā tādi arī palikuši, lieliski saprot, par to, ka cīņa ir par patiesu Latvijas brīvību – par DDD! Tāpēc viņiem latviešos pieaugošais saimniekgars derdzas un rodas izmisīga vēlēšanās to aplāpēt.

Tātad, latvieši, draugi, domubiedri! Visiem gribu atgādināt to, ko LNF priekšsēdētājs daudzreiz teicis – **pēc pretinieka var pateikt, cik esi vērts!** Mūsu pretinieks ir pati tumsa ar saviem pakalpiņiem, kuri mums īpaši mācas virsū. Varam secināt, ka latviešu tauta ir ļoti vērtā. Vērtā izdzīvot un spēt attīstīties nākotnē kā cildena tauta, kas sastāv no interesantām, dažādām individualitātēm.

Ja kāds iet par Taisnību, aiz viņa stāv Pats Augstākais. Jo Taisnīguma atjaunošana ir Viņa Griba. Ir laiks savu apziņu pacelt šajā jaunajā domāšanas dimensijā, smelties spēku un drosmi un apzināties šī Lielā Spēka klātbūtni mūsu centienos par DDD īstenošanu. Ir jāmainās mums pašiem arī – uz Augšu.

Cīņa kļūst spraigāka!

KAPĒC UZBRŪK UNGĀRIJAS KONSTITŪCIJAI?

Turpinājums no 1. lpp.

Ungāriem tiek izteikti pārmetumi arī par tiesnešu pensiju vecuma pielīdzināšanu pārējiem pilsoņiem, kuriem tas ir 62 gadi, un valdības pārstāvja iecelšanu par vienu no Centrālās Bankas prezidenta vietniekiem.

Lai kā arī nebeigtos ungāru sarunas ar Eiropas Komisiju par finanšu politiku, jau tagad ir skaidrs, ka Ungārija ir pirmā valsts, kas atklāti sacēlusies pret

komunistu un liberāļu Eiropas Svienībai uzspiesto morālās visatļautības politiku.

Vēl jāpiebilst, ka Ungārijai un Latvijai ir vairāk kopīga, nekā tas varētu likties paviršam vērotājam. Gan Ungārija, gan Latvija tika okupētas 1944–1945.gadā. Gan Ungārijā, gan Latvijā sākās masu represijas pret iedzīvotājiem, tika atņemti īpašumi, vajāta baznīca. Atšķirība bija vienīgi tā, ka Latvijā nāca klāt

vēl pārkrievošana, iedzīvotāju sastāva etnisko proporciju izjaukšana ar masu deportācijām un industriālizāciju, kas prasīja simtiem tūkstošu cilvēku ievešanu no PSRS, pārsvarā slāvu apdzīvotajām teritorijām.

Ir pat līdzība Ungārijas konstitūcijai, kurā rakstīts, ka suverenitāte atjaunota 2.maijā, un Latvijas 4.maija Deklarācijai. Abas paziņo, ka tagadējās valstis ir turpinājums jau

agrāk dibinātajām, kuru valstiskuma vardarbīgs pārtraukums 1940.gada 21.jūlijā Latvijā vai 1944.gada 19.martā Ungārijā ir bijis nelikumīgs. Tomēr ungāri liek lielāku uzsvāru uz ungāru tautu. Mums ir “Dievs, svētī Latviju!”; ungāriem – “**Dievs, svētī ungārus!**”.

Mušas uz banāna domā, ka tas pieder viņām

Doc. Dr. Valdis Šteins

Triju Zvaigžņu ordeņa komandieris

LATVIJAS DĒMONKRĀTIJAS (BEZ) SAIMNIECISKĀ SASTĀVDAĻA

*Turpinājums no
iepriekšējā numura*

SEKAS – zaudētā neatkarība un apgraizītā suverenitāte

Latvija ir viena no Eiropas Savienotajām Valstīm – par kādu neatkarību te vairs var runāt?! ESV ir savs parlaments, valdība, pat ārlietu ministrs un simtiem instrukciju provinču gubernatoru izpildei. Latviju visnotaļ vada ESV menedžments, kas ir instrukciju limeņa diktāts – kā kādreiz diktēja no Maskavas, tā tagad no Briseles, turklāt Latvijas ierēdņi ir viscītīgākie instrukciju pildītāji visā Eiropas Savienībā. Pastāv tikai ES administrācija un administrējamā teritorija. Pat Apvienotā Karaliste neļāvēs “apmauties”, kā kādreiz mēdza teikt mans labs paziņa Uldis Ģermanis.

Suverenitātes daļēja nodošana Eiropas Savienotajām Valstīm līdz ar iestāšanos šajā valstu savienībā ir reāla neatkarības sašaurināšana, bet jaunās Eiropas Federatīvās valsts veidošana, kura balstīsies uz jauno federatīvo līgumu, ir vēl lielāka suverenitātes sašaurināšana līdz guberņas-provincas līmenim. Jaunais līgums tiek saukts “padziļinātās sadarbības” līgums – orveliski piesedzot eiropakolonialismu. Ne velti Lielbritānija uz to neparakstījās un Zviedrija spurojās. Paskatieties, kā grieķu demokrātija cīnās pret “Lielā Kārļa impērijas” eiropakolonialismu. Varbūt Grieķijai izdosies saraut važas un kļūt atkal brīvai valstij, atgriezt atpakaļ savu tūkstošgadīgo drahtu. Tas būtu lielisks precedents.

Atminiet manu mīklu, kuras valsts ministrs viens no pirmajiem Eiropas Savienībā (faktiski tūlīt aiz Merkoci) metās aizstāvēt vēl tālāku suverenitātes sašaurināšanu līdz ar jauno federālo līgumu? (Atbilde: Jā, jums taisnība – protams, viens no Latvijas valdības ministriem!)

SEKAS – svešās intereses ir primārās

Eiropas Savienoto Valstu intereses tiek virsnostādītas pār nacionālām (nācijas/etnosa) interesēm. Bieži nākas dzirdēt arī par Amerikas un *Rossijas* (Krievijas) interesēm, reizēm izskan arī kaut kādas abstraktas “valsts un pašvaldību intereses”, bet par latviešu interesēm neesmu dzirdējis. Visu minēto vēl papildina savtīgo interešu prevalešana un “K” (korupcijas) zirnekļu tiklveidīgās sistēmas intereses.

Latvijas nacionālās intereses ir latviešu tautas eksistences nodrošinājums bezgalīgā laika posmā. *Russkijs* (krievs) vienmēr varēs aizbraukt uz Krieviju, polis uz Poliju, un tā katrs citas tautas pārstāvis var aizbraukt uz savu tēvzemi, bet latvietim nav citur, kur aizbraukt, jo Latvija ir viņa Tēvzeme. Latvietis var aizbraukt tikai trimdā. Latvijas nacionālās intereses ir Latvijas valsts kā labklājības zemes izveidošana, no kuras latviešiem nebūtu jābrauc prom vergu darbos un laimes meklējumos uz citām zemēm. Bet Latvijas parlamentā nav nevienas politbrigādes, kura aizstāvētu latviešu intereses. Varturiem ir tikai viena interese – aizstāvēt citu intereses Latvijā un piespiest latviešus “integrēties” un kļūt par *latvakiem* vai *latvijciem*.

SEKAS – iznīcināts tautas kop- īpašums

Notikusi tautas kopresursu sadalīšana ar *prihvatizācijas* palīdzību. Pilsoņu vēsturiskā kopīpašuma, valsts ar visiem tās kalniem un upēm, pilsetām un ciemiem, nelegitīmā naturalizācija arī ir šī īpašuma izzagšana, jo jaunpilsoņi kļūst par valsts līdzīpašniekiem.

Prihvatizācija un *mērķprihvatizācija* īstenota padomju (ārvalstu, vietējās un svešinieku) varas interesēs, apzogot pilsoņus, šī īpašuma īpašniekus. Nelikumīgi piesavināts pilsoņu kopīpašums (valsts un pašvaldību īpašums ir pilsoņu kopīpašums). Saradusies nelikumīgi jaunbagātņiki – lielākā daļa ārvalstnieki un svešzemnieki.

Nacionalizācija ir jāveic, sākot ar pilsoņu galveno materiālo vērtību – Latvijas zemi. Latvijā zemei ir jābūt tikai pilsoņu vai pilsoņu kopīpašumā (tas ir, pašvaldību vai valsts īpašumā). Pilsoņiem jāatgriež viņu kopīpašums (ieskaitot infrastruktūras objektus un stratēģiskus tautsaimniecības objektus). Nacionalizācija jāveic ostās – ostvietas vispār ir Dieva dotas, un pašas ostas ir pilsoņu kopīpašums (valsts), un tās nevar būt privātas,

tāpat kā jūras piekrasti nedrīkst neviens *prihvatizēt*. Neviens nedrīkst *prihvatizēt* arī ezeru un upju piekrastes (ar to es nedomāju sīkās tērcītes un “dieva splāvienus”, kā teica viena mūsu dzejniece par sīkajiem ezeriņiem), bet, kad jūs nevarat pastaigāties gar Daugavas krastu, tas jau ir par daudz!

SEKAS – tautsaimniecības krahs

Vērojams tautsaimniecības krahs, tostarp arī ražošanas, darbavietu un koppelņas sistemātiski mērķtiecīga iznīcināšana, kas devusi iespēju ārvalstu kapitālistiem pārņemt Latviju, un piesegumam tika izmantoti neoliberalisma un ultraliberalisma lozungi. Sekas ir *prihvatizācijas* un Eiropas Savienības postošā iedarbība uz Latvijas tautsaimniecību, kura izpaudās vienkārši ražošanas likvidēšanā.

Latvijā praktiski ir likvidēta vai līdz minimumam sašaurināta: rūpniecība, zemkopība, t.s.k. dārkopība, lopkopība. Visfantastiskākais piemērs jau, protams, ir cukurbiešu audzēšana un cukurrūpniecība. Tagad visi lietojam citzemju cukuru, kurš ir

“Turklāt Latvija vēl arī ir nokļuvusi starptautiskā kriminālo sakaru, pretvalstisku sabiedrisko un politisko organizāciju tīklā.”

atšķaidīts ar cukurniedru cukuru. Uz dažām cukura paciņām pat rakstīts: “Var pat izvārit ievārijumu!”

Braucot no Rīgas uz Baltkrieviju, 250 km postmā līdz robežai vienīgi pie Jersikas jūs varat redzēt Latvijas simbolisko ganāmpulku – vienu “Staļina govi”, kura visu sezonu, kamēr celmalā ir zālīte, lepnī izslej radziņus garāmbraucošām automašīnām. Bet Baltkrievijas pusē – daudzi simtiem melnbaltu gotiņu ganāmpulki ar lieliem tesmeņiem. Rudenī ar kombainiem pilni lauki, un labības upes tek uz kaltēm. Baltkrievijā veikalā pirktais piens sarūgst istā rūgušpienā, kuru var ar nazi griezt un ar kanēli un istu cukuru ēst.

Bet par to, ka Latvija ir jūras lielvalsts, liecina vien kairu bari Getliņu un citās atkritumu izgāztuvēs. Latvijā notikusi jūras flotes un zivsaimniecības kā tautsaimniecības nozares likvidēšana. Kuršu, zemgaļu un sēļu senās jūrniecības tradīcijas izčakstējušas. Saprotams, okupanti padomju laikā mums neļāva pat jūrai tuvoties bez regulētās caurlaides, jo redziet, impērijas robežu latvieši apdraudēja, bet tagad – kur ir mūsu “jūras vilki”?

Kādi dēmoni ir sagrābuši jūras ostas, kāpēc tās nes zelta olas valsts kasei? Ostas pārvērstas par privātkantoriem, bet, kā jau teicu, tās ir Dieva dotas un tās ir tautas kopīpašums. Tas pats attiecas uz *zaļo jūru* – mūsu mežiem.

Kur ir pilsoņu kopīpašuma – valsts mežu artava valsts kases pildīšanā? Kas noticis ar mūsu purviem, kuri ir kā zelta iegulas, visvērtīgākā izejviela farmaceitiskai un parfimērijas rūpniecībai? Kam kalpo kravas dzelzceļš? Cik tas ienes un cik varētu ienest Valsts Kasē, ja nebūtu *prihvatizēts*?

SEKAS – tautas saimniecības pašregulācija

Tauta cenšas pati noregulēt tautsaimniecību, izlabot valdības un parlamenta kļūdas, tā cenšas izmisīgi, cieņu pazemojoši, izdzīvot ar ēnu ekonomikas, kontrabandas, malu zvejniecības, bartera un ārzonu ekonomikas palīdzību, un tur nav nekā nosodāma, jo tā ir tautas reakcija uz lietu nepareizo kārtību. Valdība amorāli nopērk vairāk par miljonu vērtu kuģi, lai ķertu malu zvejniekus jūrā, tā vietā, lai cīnītos par kvotām nozvejai. Vai tad latvieši ir iz-

ķēruši visas zivteles, ja nevar vairs pat jūrā braukt? Reņģēdāju tautai tiek liegtas pat reņģes, brētliņas un tādas piekrastes zivteles kā luciši un plekstes. Vai tad nepietiek ar prihvatizētajiem lielajiem ezeriem, kur cilvēks nevar “bada piciku” iemest? Kam pieder Rāznas ezers? Valdība uztur kaujiniekus, kuri ķer sīkos kontrabandistus, bet cilvēki cenšas izdzīvot. Notiek karš ar savu tautu.

SEKAS – lauku dzīves veida iznī- cināšana

Ar to es nedomāju ražošanu laukos, bet visu lauku domāšanas – mentalitātes, kompleksās lauku sētas iznīcināšanu, aizstājot to ar aprobežotajiem ciematiem, bet tagad pat ciematu un ciemu iznīcināšanu. Lauku politika, it sevišķi politbrigādes “Latvijas Zemnieku savienība” politika, novedusi pie lauku morālās un fiziskās noplicināšanas, iztukšošanas un pagrīmšanas. Tā vietā, lai piesaistītu cilvēkus laukiem, notiek pretējais – cilvēku aizbraukšana (aizdzīšana) no laukiem.

Turpinājums 6. lpp.

VĒSTULE

PROVOKĀCIJA

Kā zināms, Konstantīns Borovojs skaidroja, ka tas, kas notiek Latvijā, ir tieša Putina provokācija. Un šis tik pretimnākošais referendums ir iesūtīts provokatoru un mūsu iekšējo nodevēju kopdarbs. Te nu ir redzams, ka Latvijā nav dienestu, kuri darbotos pret tādām provokācijām. *Reiniki, Sab-i un Knab-i* nekādi nereaģē – laikam par darbošanos saņem algu no Putina un otru algu tepat, no Latvijas, – un visiem labi. Vai Latvijā nav valdības dienestu, kam tas būtu jāredz? Te esot demokrātija! Ari Kalvītis atdeva Abreni – “nederīgu, krūmiem aizaugušu vietu, kur neviens tā vai tā negribot dzīvot”(!). Lūdzu, kāda attieksme pret Dzimteni!

Un tagad Krievijai pamest cenšas arī Latgali – TV sakari to nesniedz, trūkst informācijas utt. Vēl tikai jāļauj oficiāli atzīt krievu valodu par piederīgu Latvijai, un mēs tad otro vai trešo reizi oficiāli pa dzelzceļu varēsim sasniegt Sibīriju – pēc “pašu gribas”. Laikam latvietim, kurš nav bijis izvests, to nesaprast.

Un vai tas, kāpēc okupācijas laikā iebraukušie krievvalodīgie ir pataisīti par Latvijas pilsoņiem, nebūtu jāprasa Aldermanei?

A. Lukovs

NEDRĪKST KLUSĒT

Mīlie tautieši, es arī balsoju par “Visu Latvijai!”, cerot, ka viņi cīnīsies, lai okupanti beidzot aizvāktos no Latvijas.

Var sēdēt pie viena galda tikai ar noteikumiem, ka tiem, kuri parakstījušies par krievu valodu, ir jāatņem pilsonība un jāizraida no mūsu valsts, tāpat arī Latvijā atstātās virsnieku ģimenes.

Latviešu uzņēmēji, kas pieņēmuši darbā okupantu pēcnācējus, lūdzu, pārbaudiet savās darbavietās, kuri ir parakstījušies par krievu valodu, un atlaidiet viņus no darba! Darbā pieņemiet latviešus!

Mīlie tautieši! Mums ir jāizdara spiediens uz “Visu Latvijai!”, lai viņi sasparojas. Visiem nacionāli domājošiem ir jāraksta!

Aire
Gulbenes rajonā

BARO VILKU, CIK LABI VIEN GRIBI...

Pēc referenduma pret krievu kā otru valsts valodu TV raidījumos un radio ziņās dzirdu, ka latviešiem būtu jāsaliedējas ar iekļideniem, ar okupantiem. Dzirdu arī runas, ka šiem, pret Latviju naidīgajiem, cilvēkiem jāmaca latviešu valoda – par brīvu. Bet, ja viņi negrib mācīties un runāt latviski – ko tad? Tik ilgi Latvijā nodzīvojuši, bet nespēj apgūt valodu!

Iekļideni Lindermans un Osipovs noorganizēja parakstu vākšanu par otru valsts valodu – krievu valodu. Nepilsoņi citā valstī uzvedas no dara, ko grib! Bet referendumā varēja piedalīties tikai pilsoņi ar pilsoņu pasēm. Saņemot pilsonību, viņiem taču bija jākārtos arī eksāmens latviešu valodā – tā tad viņi pārvalda latviešu valodu. Runa ir arī par nepilsoņu bērniem, kas dzimuši Latvijā. Iedos viņiem pilsonību, bet ģimenē būs citāda audzināšana. Iznāks tādi paši kā Elksniņš, Reskājs u.c.

Tas pats attiecināms uz N.Usakovu. Labi pārvalda latviešu valodu, ieguvis labu izglītību, ieņem augstu amatu un, parādot piemēru cittautietiem, aiziet parakstīties par krievu kā otru valsts valodu!? Tātad sirdī viņš slēpj citas intereses, pretlatviskas. Zinām teicienu “Baro vilku, cik labi vien gribi, viņš vienmēr skatīsies uz mežu un skries turp.”

Skatījos TV, kā Lindermans solījās atkal vākt parakstus – par Saeimas atļaišanu. Arī to bez problēmām viņš varēja uzdrošināties. Ko gan vēl mēs sagaidīsim no šiem iekļideniem, okupantiem? Viņi nekad nebūs lojāli Latvijai. TV3 “Nekā personīga” parādīja arī Gaponenko naidīgo darbību Latvijā.

Tie, kuriem vajadzīga dzimtā valoda, lai ātrāk pošas uz savu Tēvzemi – tur būs gan valoda, gan viss pārējais. Tādiem cilvēkiem te nav ko uzturēties un mocīties ar citas valodas apguvi – te ir latviešu Tēvzeme.

G. Bērziņa

P.S. Skatos, pie atkritumu konteineriem stāv izmests divāns, salauzts galds, nolietoti linoleju ruļļi un dēļi no mēbelēm. Tā ir okupantu draža, un man par to jāmaksā 2.473 Ls mēnesī.

Nekad nedomāju saliedēties ar okupantiem!

G.B.

GODS KALPOT LATVIJAI!

Turpinājums no 1. lpp.

DDD: Viņiem jau ir tādās tradīcijas. Ja mēs paskatāmies, kas notiek 9. maijā pie tā saucamā Uzvaras pieminekļa, tad neviens tur neskatās, kur liek kāju. Pat Krievijas vēstnieks brādā pa ziediem. Pie Brīvības pieminekļa Ždanoka ar savu svītu rīkojās līdzīgi..

“16. martā, ieraugot, ka drošības dienestus interesējoša persona Korens ar vēl vienu tamlīdzīgu subjektu lien pie Brīvības pieminekļa, mētā un brādā ziedus, nolēmu rīkoties, jo būtībā tā bija mūsu visu goda nosargāšana.”

Ēriks Eriksons: Es jau arī runāju par to pašu. Ja mēs ņemam latviešu likumus, tad tie veidoti, ievērojot sabiedriskās kārtības, ētikas un morāles normas, kultūras tradīcijas, kādas mēs savā valstī, Latvijā, esam izveidojuši. Tātad viņi būtībā rīkojas ārpus šīm normām, un, ja pret viņiem nevērsas, ja viņi netiek saukti pie atbildības likuma kārtībā, tad arī dara, ko vēlas...

DDD: Ņemot vērā pašreizējo situāciju latviešu valstī, arī policijas novēloto iejaukšanos 16. martā, vai tu domā, ka būs kaut kāda reakcija?

Ē.E.: Vienīgā reakcija

varētu būt tikai no nacionālo organizāciju puses.

DDD: Pagājušajā gadā 16. martā arī bija provokācija, kad “maita krieva” – kā viņa pati sevi nosauca – iespļāva latvietei acīs...

Ē.E.: Tāds absurds, kad apkārt bija tik daudz policistu, nedrīkstēja notikt. Sirmaj kundzei splaut sejā

jās ar karogiem. Pa priekšu gāja leģionāri, apliecinot, ka šis ir karavīru piemiņas pasākums.

Turpretī Ždanoka, ierodoties pie Brīvības pieminekļa, izrādīja visas savas politiskās ambīcijas. Mēs zinām, kādu politisko spēku pārstāv Ždanoka – spēku, kas atbalsta antikonstitucionālus referendumus un grauj Latvijas kā latviešu valsts pastāvēšanas pamatus. Ždanoka ar saviem atbalstītājiem, lūk, ierodas un var darīt, ko vēlas, – viņi netiek neitralizēti, bet tikai **palūgti** aiziet prom, lai netraucētu. Viņi tur jau labu brīdi plosīja puķes, es to pamanīju tikai pēc minūtēm, apmēram, divām, bet policijas darbinieki stāvēja apkārt, nereaģējot uz notiekošo. Tad patiešām rodas jautājumi...

DDD: Ja viņiem nebūtu aizrādīts, ja tu nebūtu iejaucies, tad Ždanoka un pārējie cionisti turpinātu rosīties.

Ē.E.: Tieši tā. Policija ir izpildvara. Galu galā, mums taču ir arī iekšlietu ministrs un Ministru prezidents, kura pienākums ir ieviest kārtību valstī. Jābūt taču kaut kādām nostādnēm – kas ir mūsu vērtības un kas ir sabiedriskā kārtība!

DDD: Vai pēc šī incidenta, kuru parādīja arī televīzijā, bija vēl kādas sarunas ar ždanokiešiem,

uztrauktajiem židiem no ārzemēm?

Ē.E.: Nē, taču, ja viņi vēlas, mēs varam aprunāties, kas ir sabiedriskā kārtība, kas ir Latvijas Administratīvajā pārkāpumu kodeksā ierakstīts par sīko huligānismu...

LATVIJĀ KARŠ NAV BEIDZIES

DDD: Kā tu vērtē 16. martu – ko tas nozīmē latviešiem? Vai tiešām 16. marts ir tikai latviešu leģiona 15. un 19. divīziju kaujas atceres diena, vai arī šis datums ir kas vairāk?

Ēriks Eriksons: Pēc 16. marta saņēmu ļoti daudz sirsnīgu pateicības vēstuļu no sociālā portāla “Draugiem.lv” lietotājiem. Jauni un veci teica paldies par drosmi, ka aizstāvēju mūsu godu un Brīvības pieminekli. Šie komentāri jau būtībā arī kaut ko nozīmē. Kādā vēstulē aptuveni 50 gadīga sieviete rakstīja, ka līdz šim uz nacionālistiem skatījusies ar zināmu skepsi, taču pēc incidenta pie Brīvības pieminekļa sapratusi, ka mēs aizvien esam ierakumos. Šī arī būtu mana atbilde.

DDD: Laikraksts “DDD” raksta par dekolonizācijas nepieciešamību. Kamēr Latvijā nebūs atstājuši latviešiem naidīgie krievvalodīgie kolonisti un okupanti, situācija neuzlabosies. Varbūt tu tam nepiekrīti un redzi citu risinājumu?

Ē.E.: Cita risinājuma jau nav. Tās visas, ko mēs šobrīd redzam, ir okupācijas sekas. Lēmām jau it kā virzās kaut kas uz priekšu, lai gan ļoti gausi. Jāapzinās, kas ir okupācijas sekas un kādu ļaunumu tās nodara mūsu šodienas dzīvē. Lokoties pa labi un pa kreisi, to nevar apjaust.

Ženēvas konvencija ir juridisks pamats okupācijas seku likvidēšanai. Tikai jautājums: kurš gan tur, Jēkaba ielā, par to runās? Vai mēs turpināsim dzīvot kā strausi, iebāzuši galvu smiltīs?...

DDD: Jāpiebilst, ka ne tikai Ženēvas konvencija, bet arī Saeimas Deklarācija par Latvijas okupāciju. Bet varbūt Jēkaba ielas nams nav istā vieta, kur meklēt risinājumu? Varbūt tas ir jāmeklē uz ielas, ikviena dzīvē? Jēkaba ielas politika būtībā bija tā, kas pieļāva, ka Ždanoka iet pie Brīvības pieminekļa, ka viņa drīkst apvainot latviešus, bet policija stāv malā un noskatās...

Ē.E.: Pastāvošās iekārtas likumi noteic, ka ministri tiek virzīti no partijām; partijas ievēl sabiedrībā; un viņi šobrīd ir likumīgā vara. Lai kā mums patiktu vai nepatiktu, bet šī ir tā sistēma, ar ko mums jāstrādā, un tikai ar šo mēs varam rīkoties.

DDD: Par to jau nav runas. Problēma ir tā, ka Jēkaba ielas namā sēdošie baidās tikai no tautas, bet

latviešu tauta, kas ir valsts pamats, īstenībā ir ļoti pasīva savu nacionālo tiesību aizstāvēšanā. Jābūt tā, ka tādām ždanokām, koreņiem, osipoviem un lindermaniem varam pateikt: jūs šeit neesat vēlami, brauciet prom! Bet cilvēki baidās...

Ē.E.: Studēju tiesību zinātnes, lai saprastu notiekošo. Strādāju policijā, lai papildinātu teorētiskās zināšanas ar praktiskajām. Lai kur mēs, latvieši, strādātu, ir jāapzinās kopējais mērķis. Nav jau

bet vienoties un saprast, ka mēs taču esam viens kopums. Darbos (arī uzņēmējdarbībā) atbalstīt vienam otru! Kad redzēs, ka mēs esam stipri – neviens nespēs neko izdarīt.

DDD: Liberālā vara visu laiku skandina, ka mulķīgi meklēt ienaidnieku, taču mums viņš nav pat jāmeklē – ienaidnieks jau saimnieko pa mūsu zemi. Puse no valsts iedzīvotājiem mums ir naidīgi.

Ē.E.: Tieši tā. Referendums skaidri un gaiši

Ēriks Eriksons 16.martā novērsa Ždanokas un Korena provokāciju pie Brīvības pieminekļa

Foto no TV video

tikai jārūpējas par savām ģimenēm – jāapzinās arī vispārējās vērtības un intereses, kas jāliek pirmajā vietā. Tas ir visos gaitēņos un visos darbos, lai kur arī mēs strādātu!

JĀPARĀDA SAVS SPĒKS

DDD: Kāpēc ir tā, ka lielākā daļa puisi, kad uzprasa: “Vai esi gatavs karot, atdot savu dzīvību par Tēvzemi?” – atteic, ka par tādām jautājumiem nav jārunā?

Ēriks Eriksons: Manuprāt, tā ir goda lieta. Ja tev ir jāiet un jāaizstāv sava ģimene, vecāki, sieva, bērni – kādi vēl var būt jautājumi?! Ja ir jāaizstāv sava valoda, valsts – kādi var būt jautājumi?! Valsts ir mūsu ģimene. Bet es tomēr ticu, ka mēs spējam mobilizēties. Arī valodas referendums, lai gan to, kuri balsoja “pret”, vajadzēja būt vairāk, parādīja, ka mēs spējam mobilizēties. Jāatzīst, ka tā būtībā bija “Jēkaba ielas vara”, kas aicināja iet balsot “pret”.

DDD: Tad jau jānovēl latviešiem spēja pašorganizēties, negaidot rīkojumus no augšas.

Ē.E.: Mūs sāks cienīt tikai tad, kad parādīsīm drošsirdīgu rīcību. Pie Brīvības pieminekļa redzēju, ka Ždanokas un Korena acis bija neizpratne – viņi bija šokā par manu rīcību. Ja arī ikdienā latvietis rīkosies ar pašcieņu, tad šovinistiem, imperialistiem nebūs ko atbildēt. Pie Brīvības pieminekļa viņi bija šokā, kā gan kāds kaut ko tādu pret viņiem vispār atļaujas.

Es domāju, ka ikdienā mums mazāk vajadzētu meklēt kašņi otrā latvieti,

parādīja, ka tā saucamais naturalizācijas process ir bijis pilnīgi bezjēdzīgs.

DDD: Īstenībā tas ir noziegums!

Ē.E.: Jā, jo dod iespēju īstenot provokācijas, kas var apdraudēt valsts suverenitāti. Cik daudz pilsoņu ir nobalsojuši par krievu kā otro valsts valodu!

DDD: Gandrīz trīs simt tūkstoši.

Ē.E.: Un gandrīz tikpat daudz vēl ir nepilsoņu. Tas ir mūsu iekšējais ienaidnieks, ko saucam par piekto kolonnu. Mums tas ir jāsaprot, ir jāiet kaut vai tajā zaņķī – Saeimā – strādāt, ja vajag. Strādā policijā, kļūsti par labu juristu, kļūsti par labu ārstu un nosargā savu godaprātu. Dari ko darīdams, bet sargā savu tautu, savu valsti!

DDD: Kaut vai no tiem pašiem židiem pamācīties – vispirms palīdzī savējiem, bet tad, ja sanāks, visiem pārējiem. Bet mēs tā vietā noniecinām, pazudinām savējos, lai tikai kāds kaut ko nepadamātu...

Ē.E.: Mums vajadzēja vairāk nekā gadu, lai savāktu parakstus referendumam par latviešu valodu valsts skolās, bet piektā kolonna nepilna mēneša laikā savāca 10 tūkstošus! Te ir par ko padomāt, vai ne?

DDD: Kāds būtu tavs novēlējums mūsu lasītājiem, latviešiem, lai veiktu dekolonizāciju?

Ē.E.: Mums ir jākļūst gudrākiem, vairāk jāskatās kopskatā, mazāk uz savām sīkajām ambīcijām – jāmil sava tauta un sava valsts. Lai ikvienam sirdī, lai arī ko viņš darītu, būtu Latvija. Lai viņš katru rītu nestu sirdī “Gods kalpot Latvijai!”.

Intervēja Liene Apine

JĀSĀK AR LATVIJAI NAIDĪGO ELEMENTU IZRAIDĪŠANU!

Atklāta vēstule
Ministru prezidentam Valdim Dombrovskim

MINISTRU PREZIDENTA kungs, manuprāt, pirmais uzdevums ir apturēt PILSONĪBAS piešķiršanu, jo jaunpilsoņi ir palikuši ļoti nekaunīgi! Jāizanalizē, kādēļ drošības iestādes pieļāva Lindermaņa aktivitātes VALSTS PAMATU GRAUŠANĀ un parakstu vākšanā. Cimdara kungam un ministriem, kuri pieļāva valsts līdzekļu tērēšanu šim pasākumam, nepārliecinoties, vai tas nav pretvalstisks, – tie būtu jāatmaksā valstij.

Vai Jūs uzskatāt, ka JZVĒRESTA laušana varas pārstāvjiem ir tas pats, kas publiski nošķaudīties, un viņi var turpināt darboties, parādot tautai, ka nekas nav svēts? Sprūdzā kungs tik ļoti uztraucās, ka ierobežo smēķētājus, bet, kad Rīgas mērs, publiski parakstoties, parāda visiem, ka valsts pamatu graušana ir nieks, – tad klusē, nemaz nerunājot par atbilstību amatam izvērtēšanu.

Vai starptautiskie noteikumi par okupētājvalsts rīcību neprasa DEOKUPĀCIJU arī Latvijā? Bez tās, manuprāt, Latvi-

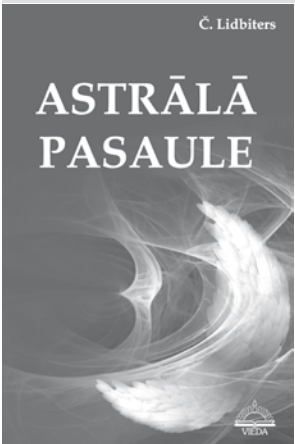
jas (kā valsts) pastāvēšana ir apdraudēta. Bez šaubām, tas bija jāsāk darīt pēc OKUPĀCIJAS DEKLARĀCIJAS pieņemšanas. Tagad pēc noziedzīgās pilsonības dāvāšanas tas būs daudz grūtāk – varbūt jā-sāk ar VALSTIJ NAIDĪGO ELEMENTU (kuri parakstījās par referendumu ierosināšanu) izraidišanu. Domāju, ka ir tāds likuma pants.

Jābeidz finansēt skolas krievu valodā (Krievija taču arī nefinansē skolas latviešu valodā) un latviešu valodas apmācība. Kādēļ gan mums vajadzīgi latviski runājoši LATVIJAI NAIDĪGI cilvēki? Šie līdzekļi jānovirza latviešu bērnu apmācībai ārzemēs.

Vai nebūtu jāpievērš uzmanība Boro-voja kunga teiktajam, ka naida kurināšanas pasākumus (parakstu vākšana un referendumus) Latvijā (Igaunijā, Gruzijā) organizē Krievijas specdienesti?

Vēlot veiksmi Jūsu grūtajā darbā Latvijas labā,
V. Rudzītis

JAUNA GRĀMATA

Rietumu reliģijas mācība par to, kas sagaida cilvēku pēc nāves, ir tik tālu no patiesības, ka pat izglītoti cilvēki, nonākot pēc nāves Astrālajā pasaulē, ir pilnīgi apjukusi.

Cilvēks dzīvo, lielākoties pat nenojauzdams, ka atrodas bezgala plašas un apdzīvotas neredzamās pasaules vidū. Zināmā mērā šo pasauli var izpētīt sapnī vai somnambulis-kā stāvoklī, jo tad cilvēka fiziskās sajūtas ir novā-

jinātas un reizēm gadās, ka pēc pamošanās viņš samērā precīzi atceras redzēto un dzirdēto, toties, pārejot stāvoklī, ko mēs dēvējam par nāvi, cilvēks savu fizisko ķermeni pamet pavisam un pārceļas uz neredzamo pasauli, kur uzturas gadsimtus līdz nākamajai iemiesošanās reizei redzamajā pasaulē.

Šī grāmata stāsta par neredzamās pasaules zemāko valstību, kurā cilvēks nonāk tūlīt pēc nāves.

KARŠ AR CIONISTIEM

Uldis Freimanis

Bijušais lidotājs

Jau gadiem ilgi ar sakostiem zobiem es vēroju, kā 16.martā sarkanās “kriev-žīdu bandas” nesodīti “ap-rej” latviešus, kad viņi iet svinīgā gājienā no Doma baznīcas uz Brīvības pieminekli. Pērn, kad Mamikina raidījumā “Bez cen-zūras” es pateicu, ka tādus “bļaurus” vajag “nošaut uz vietas”, tad no visas pasaules sāka birt cionistu sūdzības gan Dombrovskim, gan uz Briseli, gan uz

ketā bija pieteikti 10 da-libnieki, faktiski mēs ar Dambīti bijām tikai divatā. Kad pa mobilo telefonu saņēmū apsveikumus, pie-zvanīja arī viens no “Nacionālā Spēka” vadoņiem R. “Vai tu nevarētu mums ar Dambīti *piesviest* pāris veču uz piketu, jo esam di-vatā?” – jautāju. “Nē, mēs jau darbojamies pa kluso – ieraudzīs vēl kāds krievs, var dabūt pa galvu,” skanēja atbilde.

Kā vienmēr neatteica “Pērkonkrusta” vadītājs Iģors Siskins, kurš pike-tēja kopā ar iebraukušā-

“Lai cionistu nekaunās 16.martā neizrādītos Laimas pulksteņa pusē, mēs pieteicām tur piketu Baigā gada upuru piemiņai...”

Drošības policiju. Ilgi mēs ar *helsinkieti* E.Dambīti domājām, ko darīt, jo šī cionistu nīrgāšanās par latviešiem atgādināja tos drūmos staļinisma laikus, kad čekisti mēdza cilvēkus apcietināt kāzu, bērū laikā vai pat baznīcā un šāva, iebāžot galvu atējas caurumā, lai upura asinis tecētu uz atējas netīrumiem.

Lai cionistu nekaunās 16.martā neizrādītos Laimas pulksteņa pusē, mēs pieteicām tur piketu Baigā gada upuru piemiņai, un gadījumā, ja cionisti bļaus-tīsies, vienlaicīgi pieteicām piketu arī 4.jūlijā pie no-degušās sinagogas Gogoļa ielā – tieši tajā laikā, kad tur savācas vairāku valstu cionisti un viņu uzticīgie pašmāju sulaiņi.

Pirms 16.marta visos interneta portālos es brīdināju cionistus: ja viņi bļautīsies 16.martā, tad uztaisīšu piecas reizes skaļāku troksni 4.jūlijā! Aizliegumu taisīt piketu 16.martā apstrīdēju tiesā un uzvarēju. Lai gan pi-

jiem krievu, lietuviešu un Rietumukrainas nacionālistiem. Pats īsti neticēju, ka cionistu “bļauri” spēš noturēties bez aurošanas, bet, kad piegāju pie strīpotās cietumnieku drēbēs tērptajiem, lai apjautājos par kādiem kriminālnoziedzumiem tie sēdējuši, mani pārsteidza kapa klusums... Visvairāk, protams, bija pārsteigti uz sensācijām kārie TV žurnālisti, kuri nevarēja saprast, kas ar cionistiem noticis?!... Protams, lai sasniegtu rezultātu, bija jāizcīna tāds propagandas karš portālos, ka pašlaik mani ir nobloķējuši gan krievu, gan latviešu “TVNET” un “DELFI”, jo cionisti nespēja ar meliem cīnīties pret patiesību.

Vārdu turēšu un 4.jūlijā pie sinagogas troksni ne-taisīšu, taču būs jāatgādi-na, lai izbeidz arī šo kluso ķēmošanos 16.martā! Lai krieviem vieniem pašiem nebūtu garlaicīgi svinēt 9.maiju, šajā dienā plānojam atzīmēt 67.gadadienu visaptverošajam latviešu

No kreisās: Uldis Freimanis un Edgars Dambītis ar sagatavotajiem plakātiem mirkli pirms piketa 16.martā

tautas partizānu karam (Latviešu nacionālo parti-zānu cīņas pret padomju okupantiem sākās jau gadu agrāk un ilga no 1944. līdz 1956.gadam), jo Otrais pasaules karš oficiāli beidzās 1945.gada 8.maijā. Protams, notikis arī tradicio-nālais 1.jūlija gājiens par godu Baigā gada beigām.

Viens no cionistu aizstāvjiem, žurnālists Mamikins, atbraucot no Maskavas (kur ne par ko var dabūt ar policista rungu pa galvu un tikt nelikumīgi apcietinātam un apkrāptam desmitiem veidos), raksta, ka bijis gatavs pat skūpstīt Rīgas stacijas perona zemi... Lielākā daļa krievvalodīgo, manuprāt, arī ir tādās pašās domās un nepiedalās pretlatviskos pasākumos, kurus riko saujiņa cionistu provokatoru.

Priecē, ka sarosījušies nacionālie deputāti, atse-

višķi patrioti un ka, neskatoties uz fiziskiem uzbrukumiem Gardas kungam, LNF darbiniecēm, cīņa par nacionālajiem ideāliem uzņem apgriezienus, par ko liecina arvien pieaugošie Maskavas kungu protesti gan pret prezidentu A.Bērziņu, ārlietu ministriju, tiesībsargu utt.

Jau pašu krievvalodīgo izsmieklu ir izpelnījušies Lindermana centieni uzrakstīt ielu nosaukumus divās valodās un līdzīgas citu *ampelmaņu* ākstīšanās. Valodas referendums pierādīja, ka, neskatoties uz valdoši politiķu nodevīgo rīcību, uz “KļockinTV” zombēšanu, latvieši ir palikuši uzticīgi latviešu Latvijai. Cīņa par latviešu Latviju ir iesākta un tā ir jāturpina līdz uzvarai. **Mīts, ka cionistiem pieder pasaule, ir jāsaagrauj: Latvijā ir jāvalda latviešiem!**

16.MARTS – LATVIEŠU TAUTAS PROTESTA DIENA!

Saeimas deputāts Imants Parādnieks par 16. martu

DDD: Laikraksta “DDD” lasītāji un liela daļa 16.marta gājiena dalībnieku uzskata, ka 16.marts nav tikai leģionāru atceres diena, bet arī protests pret nelikvidētajām okupācijas sekām. Vai tu tam piekristi?

Imants Parādnieks: 16.marts, manuprāt, ir protests pret lietām, kas mūsu valstī notiek ačgārni, tajā skaitā, protams, arī pret nelikvidētajām okupācijas sekām.

Imants Parādnieks ar dēliem Helvi un Rihardu

DDD: Tu jau vairākus gadus 16.marta gājienā piedalies kopā ar saviem dēliem, kaut gan izskan viedokļi, ka jauniešus nevajag iesaistīt nacionālās kustībās.

I.P.: Kādi tik pārmetumi neizskan! Ja mēs visos tajos klausītos, tad Latvijā diez vai latviešu vairs vispār būtu. Mēs darām to, kas atbilst mūsu pārliecībai. Jo vairāk cilvēku rīkosies saskaņā ar savu pārliecību, jo, manuprāt, mēs labāk dzīvosim. Šā gada 16.marts bija labi apmeklēts, un tas liecina, ka kļūst vairāk to, kuri sadzird ai-

“16.marts, manuprāt, ir protests pret lietām, kas mūsu valstī notiek ačgārni, tajā skaitā, protams, arī pret nelikvidētajām okupācijas sekām.”

cinājumu dzīvot ar pašapziņu un stingru mugurkaulu pārstāvēt savus brīvības cīnītājus.

DDD: Referendumā pret krievu valodu nobalsoja tik daudz latviešu tādēļ, ka valsts vadītāji galu galā spēja vienoties par kopīgu nostāju un aicināja cilvēkus piedalīties un balsot “pret”. Varbūt “VL-TB/LNNK” politiķiem vajadzēja ne tikai teikt, ka viņi piedalīsies 16.martā, bet atklāti aicināt visus latviešus piedalīties leģionāru piemiņas gājienā Rīgā?

I.P.: Pirmkārt, par tēzi, ka referenduma rezultāti bija tādi tikai tādēļ, ka politiķi no “augšas” ir aicinājuši piedalīties. Manuprāt, daļa politiķu tikai reaģēja uz tautas vēlmi aktīvi pateikt krievu valodai “NĒ!”. Arī es sākotnēji uzskatīju, ka pasākumu, kas pēc savas būtības ir antikonstitucionāls, vajadzētu ignorēt, lai gan ne mirkli nešaubījos, ka pārkrievošanas politikai jāpasaka nepārprotams “NĒ!”.

Notikušais man liek aizdomāties par to, ka liela apdraudējuma gadījumā latviešu tauta ir gatava mobilizēties. Patīkamāk būtu, ja tauta mobilizētos nevis, lai reaģētu uz jau notiekošo, bet gan spētu nepieļaut tādas provokācijas, apsteidzot notikumus un mērķtiecīgi realizējot savus uzstādījumus. Konkrēti – kad aicinājam cilvēkus parakstīties par to, lai Latvijas valsts skolās mācības notiktu tikai latviešu valodā, aktivitāte bija ļoti maza. Ja cilvēki būtu aktīvāk iesaistījušies šajā akcijā, domāju, ka tāds referendums par krievu valodu kā otro valsts valodu nemaz nebūtu.

Sajūta pie Brīvības pieminekļa un koncertā, kas notika “Sapņu fabrikā”, kurā piedalījās vairāk nekā pusotrs tūkstotis cilvēku, pamatā jaunieši, bija tāda, ka mūsos ir spēks. Varu tikai novēlēt šo spēku apliecināt ikdienā. Tad, esmu pārliecināts, mēs sasniegtu savus mērķus.

VAI OKUPANTS PIEDZIMIS PAMPEROS JAU 60 GADUS VECS?

A. V. Gremze

Nomācoši un riebīgi ir klausīties un skatīties TV un radio ar referendumu saistītos viedokļus, kuros nav jūtamas ne mazākās pašcieņas pazīmes, vienīgi laipošana un glēvas bailes par to, ka kāds matīnš varētu nokrist no okupantu galvām. Lielākā daļa sīžetu izvēlēti, balstoties uz okupantu padomies, vai arī uz kāda pudeles brāļa murgiem par to, ka krievu valodai jābūt otrai valodai Latvijā, jo krievs, lūk, “labāks par latvieti”... Ja tādām deģenerātam žurnālists atvēl mikrofonu, tad komentāri lieki.

Tikpat pretīgi vērot valsts augstāko amatpersonu taisnošanos un locīšanos, meklējot sev mīkstinošus argumentus, ka viss būšot labi un mūsu piekāpšanās rezerves nebūt vēl

neesot izsmeltas. Savukārt okupanti un viņu centgie aizstāvji bez kautrēšanās turpina nepārtrauktu spiedienu, lai vēl vairāk nostiprinātu savas pozīcijas. Piemēram, Klementjevs (kā attaisnojumu savai rīcībai) teic, ka nevarot saprast, kā 60 gadīgi okupanti varētu iziet “pazemojošos” jautājumus par vēsturi, valsts himnu un valodu(?!). It kā okupants šeit būtu piedzimis pamperos jau 60 gadus vecs!

Rodas iespaids, ka varas pārstāvjiem ir pārliecība, ka vienīgi okupanti drīkst būt saimnieki Latvijā, bet latviešiem piemērota tikai sulaiņa loma. Mūsu pienākums esot sirsnīgi pateikties par visām mežonīgajām slepkavībām un gulaga šausmām. Mums, latviešiem, esot jācēnšas saprast okupantus, bet to pašu ir pavisam nepieklājī-

gi prasīt no okupantiem, jo tas taču sen pieņemts, ka uzvarētājus netiesā.

Uz diskusijām tiek aicināti “krievu intelligences” pārstāvji, cilvēki no jauktajām ģimenēm – kā paraugi, kuriem sekot un kuros ieklausīties. Šie, lūk, pēc varas pārstāvju domām, būs tie istie un visobjektīvākie vērtētāji un padomdevēji! Visur tā notiekot, un nav ko ķepuroties, ja pa pu-sei esi jau plēsēja rīklē...

“Saskaņā ar okupantu pārliecību, mums būtu jāpateicas tieši viņiem, ka pilnīgi visus latviešus vēl nav paspējuši iznīcināt. Tad nu tagad jādod iespēja šo “misiju” pabeigt?”

Izmantojot visdažādākos svešautiešus, kļuvīs ļoti izdevīgi paust savus node-

vīgos centienus ar viņu palīdzību un tādējādi izvairīties no atbildības – ko tad es, tie jau viņi!

Pēc Klementjeva un viņam līdzīgo domām, okupanti ar savu ieguldījumu automātiski esot nopelnījuši pilsonību. Vai tas vien jau nepierāda, ka nekāds dialogs ar tādām nav iespējams! Saskaņā ar okupantu pārliecību, mums būtu jāpateicas tieši viņiem, ka pilnīgi visus

latviešus vēl nav paspējuši iznīcināt.

Turpinājums 8. lpp.

Mušas uz banāna domā, ka tas pieder viņām

Turpinājums no 3. lpp.

Latviešu zemnieka un lauku iedzīvotāja speciāla, apzināta nolikšana nevienlīdzīgā situācijā ar vācu vai dāņu, vai kādu citu ES valstu lauku iedzīvotāju ir vienkārši genocīds pret latviešiem. Ar lauku iedzīvotājiem es nedomāju šauri tikai lauksaimniecības jomā strādājošos, bet visus laukos dzīvojošos, t.sk. arī inteliģenci un visus cilvēkus, kuriem ir sava lauku sēta. Kur ir valsts "Lauku atdzīvīšanās programma"? Padomju laikos bija speciāla viensētu likvidēšanas programma, jo latviete citādi esot grūti ideoloģiski pāraudzīnāt, nevarot dabūt iekšā to bara instinktu un politiski uztraudzīt, bet tagad darbībā ir visu lauku iznīcināšanas programma. Tagad jau vairs pat nešķiro – miests, ciemats, ciems, skrajciems, apciems, ciemsēta vai viensēta – visus izēst uz kapiem vai Īriju!

SEKAS – starptautiskās važas

Starptautiskās važas neļauj nacionālai tautsaimniecībai attīstīties. Tās nav tikai slavenās "cauruļvažas", bet vesels važu tīmeklis. Latvijas politiekonomiskā elite ir iekalusi Latviju

Special". Bet mūsu "politiklasīķim" bija taisnība – Latvija nebija ierauta Pasaules krīzē un finanšu ministrs pareizi teica, ka nekas jau pie mums nav noticis – viss ir relatīvā kārtībā. Un tā tas arī tobrīd bija, Latvija bija savrup Pasaules vētrai.

Vislabāk to raksturoja Zviedrijas finanšu ministrs, kura interviju noklausījos. Viņa teiktā ideja par Latviju bija šokējoši atmaskojoša (citēju pēc atmiņas): "Ko jūs tur Latvijā uztraucaties, jūs jau tikai aizskāra caurvēja brāzma, jūsu krīze ir jūsu pašradīta." Un patiešām, bēdīgi slavenais Inflācijas apkarošanas plāns apkaroja ekonomisko izaugsmi un labklājības augšupeju Latvijā. Tas bija tik neprofesionāls un ekonomiku iznīcinošs, ka tā īstenošanas rezultātā Latvija tika ierauta šajā LPE radītajā briesmīgajā krīzē. Krīze ir sekas šai politikai.

SEKAS – "banku pavalstnieki"

Mēs, Latvijas pilsoņi, atrodamies banku gūstā, esam svešzemju banku ķīlnieki. Bankas diktē mūsu dzīvi. Tā, ka Bankas sāk

"Tā, ka Bankas sāk valdīt valstī, ir medaļas viena puse, bet otra puse ir to bankrotizācija – nevēlamu banku speciāli organizēta bankrotizācija, kas rezultātā izvēršas arī par darbību pret tautu."

starptautiskās važas, gan izpārdodot uzņēmumus, gan infrastruktūru, gan ieslēdzot Latviju pazemojošos starptautiskos līgumus. Valsts saites ar citām valstīm nav balstītas uz līdztiesības principa.

Turklāt Latvija vēl arī ir nokļuvusi starptautiskā kriminālo sakaru, pretvalstisku sabiedrisko un politisko organizāciju tīklā. Latvijas politiku, tāpat kā 1939. gadā, nosaka lielvalstu vienošanās. Suverēnā vara vairs nepieder Latvijas tautai, vēl jo mazāk latviešu tautai. Varas centrs atrodas ārpus Latvijas, un Latvijas politiķi ir tikai lielvaru ietekmes aģenti jeb, kā tagad politikorekti sauc, "referenti", kuri izpilda no ārzemēm saņemtos rīkojumus.

SEKAS – vietējās politekonomiskās elites pašradītā krīze

Iespējams, atceraties slaveno frāzi "Nothing

valdīt valstī, ir medaļas viena puse, bet otra puse ir to bankrotizācija – nevēlamu banku speciāli organizēta bankrotizācija, kas rezultātā izvēršas arī par darbību pret tautu.

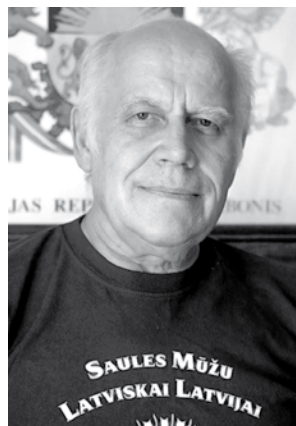
Mūsdienās, pastāvot šodienas finanšu inženierijai, bankas nevar bankrotēt: tās var tikai bankrotizēt, un to var izdarīt divējādi:

1) īpašnieks izstrādā Projektu, kā, piemēram, PAREKSA gadījumā, pat pārķert līdzī valstī;

2) to bankrotizē no AUGŠAS, ar pavēli. *Starp citu, kā tas var būt, ka valsts vai pašvaldību nauda neatrodas valsts bankā, bet ražo peļņu svešzemniekiem? Atbilde – var būt tāda situācija, ja pašvaldība atrodas "K" tīklā.*

Varētu vēl turpināt seku uzskaitījumu, bet šoreiz aprobežosimies ar iepriekš minētajām. Jautājums ir – bet kas tās ražo? Kas tas par mehānismu vai sistēmu, vai struktūru, kas noved pie šādām postošām sekām? Kā mēs nonācām pašizraktā kapsētā?

VIŅU PRIEKŠĀ BŪTU GALVAS JĀNOLIEC

Lotārs Stūre

ASV

"Viņu priekšā būtu galvas jānoliec" – šos vārdus teica Valsts prezidents nesēnā LNT "900 sekundes" pārraidē, tādējādi apliecinot cieņu legionāriem, netaisni apmelotajiem latviešu karavīriem. Pēc šī patriotiskā un taisnīgā vērtējuma viņa reitings dubultojās, apsteidzot Ministru prezidentu un Saeimas priekšsēdētāju, tauta sūtīja atbalsta un pateicības vēstules. Jo šādi viņš pirmais no pēcocupācijas laika prezidentiem parādīja, ka var neklanīties ne Austrumiem, ne Rietumiem.

Kas tad ceļ provocāci-

tā atmaskojot cionistu, Krievijas *Pūķina* režīma un viņu šejienes rokas puišu – 5.kolonnas okupantu – apmelojumus par mūsu karavīriem. 16.marts tapa par piemiņas dienu. Pie Brīvības pieminekļa devās Valsts un Ministru prezidenti, Saeimas deputāti, izsakot cieņu legionāriem. Sakarā ar iestāšanos ES un NATO Kremlis, cionisti un viņu šejienes pakalpiņi – 5.kolonna – veica provocācijas, nomelnojot legionārus par fašistiem. Uzdās *van der stūlveidīgie*, kuri sāka mācīt, ka tā nedrīkstot, un mūsu glēvie kangaru iztaupoņas likvidēja legionāru piemiņas dienu.

Provokācijām augsnī dod arī Rīgas Dome, speciāli atļaudama vienā vietā pulcēties gan legionāriem, gan naidīgajiem okupantiem un cionistu *antiņfašistiem*, kuri nesodīti lamā latviešus. Atcerēsimies, pērn kāda koloniste pat iesita pa seju un uzspļāva vecai latviešu māmuļai. Naidam tiek izmantoti pat pastiprinātāji.

Kāpēc it kā neatkarību atguvušajā Latvijā tiek privilēģēti 9.maijs un 13.oktobris? Saeima jau 1996.gadā pieņēma dekrētu par Latvijas okupāciju. Tie,

"Sarkanajiem fašistiem patīk, ka viņus sauc par "atbrīvotājiem", nevis okupantiem. Bet legionāriem, kuri nepatiesi tiek nolamāti par fašistiem, NEVIENAM taču kabatā nav Hitlera nacistu biedru karte!!!"

kas svin šos svētkus, taču ir Latvijas okupanti, kas mūs pirmo reizi okupēja 1940. gada 17.jūnijā un pēc tam atkārtoti 1944–45. gadā, jo neviens tā saucamais "atbrīvotājs" uz *roģinu* atpakaļ neaizbrauca. Kādēļ tiek atļauti pretlikumīgi balstāni ar svešiem okupantu karogiem, viņu armijas formām, kurās tie plēguro, apvempjas un, piedodiet, *apmī...*? Vajag izbeigt visas šīs okupantu privilēģijas, lai viņi piemin savus kritušos kapos, nevis pie okupācijas monstra, kur tie zaimo un pīrgājas par Latviju un svin tās okupāciju.

Sarkanajiem fašistiem patīk, ka viņus sauc par "atbrīvotājiem", nevis okupantiem. Bet legionāriem, kuri nepatiesi tiek nolamāti par fašistiem, NEVIENAM taču kabatā nav Hitlera nacistu biedru karte!!! Savukārt okupantiem gandrīz ikvienam ir kompartijas biedra karte. Nedrīkst okupantus privilēģēt un latviešus Latvijā apzināti pazemot! Taisnības labad nolādētie okupantu svētki būtu jāaizliedz ar likumu.

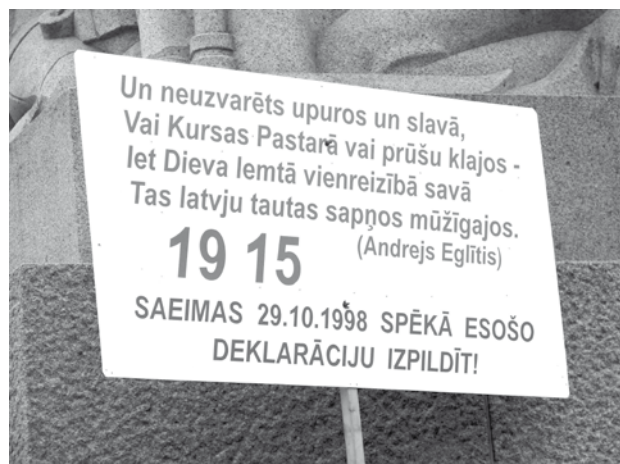
Arī nākamgad 16.martā būs kopā un parādisim cieņu, noliecot galvas pie Brīvības pieminekļa nepatiesi apmeloto latviešu karavīru priekšā. Vai tiešām mums jābaidās savā tēvu zemē?!

Kas svin šos svētkus, taču ir Latvijas okupanti, kas mūs pirmo reizi okupēja 1940. gada 17.jūnijā un pēc tam atkārtoti 1944–45. gadā, jo neviens tā saucamais "atbrīvotājs" uz *roģinu* atpakaļ neaizbrauca. Kādēļ tiek atļauti pretlikumīgi balstāni ar svešiem okupantu karogiem, viņu armijas formām, kurās tie plēguro, apvempjas un, piedodiet, *apmī...*? Vajag izbeigt visas šīs okupantu privilēģijas, lai viņi piemin savus kritušos kapos, nevis pie okupācijas monstra, kur tie zaimo un pīrgājas par Latviju un svin tās okupāciju.

Sarkanajiem fašistiem patīk, ka viņus sauc par "atbrīvotājiem", nevis okupantiem. Bet legionāriem, kuri nepatiesi tiek nolamāti par fašistiem, NEVIENAM taču kabatā nav Hitlera nacistu biedru karte!!! Savukārt okupantiem gandrīz ikvienam ir kompartijas biedra karte. Nedrīkst okupantus privilēģēt un latviešus Latvijā apzināti pazemot! Taisnības labad nolādētie okupantu svētki būtu jāaizliedz ar likumu.

LNF priekšsēdētājs Aivars Gardas un LNF biedre Valentīna Pozņaka pie Brīvības pieminekļa 16.martā

ZALĀ GRĀMATA

Muammārs Kadāfi

Lībijas prezidents

Turpinājums no iepriekšējā numura (sākums “DDD” Nr.16(246))

SIEVIETE

Sieviete ir cilvēks. Vīrietis arī ir cilvēks. Tā ir neapstrīdama patiesība.

“Šis sievišķīgās dabas ietekmē sievietei piemīt īpašības, kas pamatos atšķiras no vīrieša īpašībām. Tās izpaužas gan viņu abu ārējā izskatā, gan arī cilvēciskajā būtībā.”

Tā tad vīrietis un sieviete vienādā pakāpē ir cilvēki, šķirot viņus kā cilvēciskas būtnes ir acīm redzama un ne ar ko neattaisnojama netaisnība. Sieviete tāpat kā vīrietis ēd, dzer, nīst un mīl, domā, mēcās un saprot. Sieviete tāpat kā vīrietim ir vajadzīga pajumte, apģērbs un pārvietošanās līdzekļi. Sieviete tāpat kā vīrietis izjūt badu, slāpes, tāpat kā vīrietis sieviete dzīvo un mirst.

Un tomēr vīrietis ir vīrietis, bet sieviete ir sieviete. Kāpēc? Kāpēc sabiedrība nesastāv tikai no vīriešiem vai tikai no sievietēm, bet kā no vieniem, tā otriem? Vīrieti un sievieti ir radījuši pati daba. Ar ko vīrietis atšķiras no sievietes? Kāpēc daba ir radījusi viņus abus?

Acīmredzot viņu abu vienlaicīgā pastāvēšana uz zemes ir dabiska nepieciešamība. Attiecīgi, katrs no viņiem nav tāds kā otrs. Tā tad starpību starp viņiem ir noteikusi daba, ko apliecina viņu vienlaicīgā eksistence uz Zemes. No tā izriet, ka katram no viņiem ir sava noteikta, atšķirīga loma. Tā tad katram no viņiem ir vajadzīgi apstākļi savu lomu izpildīšanai, turklāt šie apstākļi ir dažādi. [...]

“[...] Radību process, savlaicīgs vai priekšlaicīgs, sievietei ir saistīts ar mokām. Pēc tam sieviete zīda savu bērnu ar krūti. Normālos apstākļos tas ilgst divus gadus. Dabiskās barošanas procesa laikā bērnam jāatrodas pie mātes. Tas liedz sievietei nodoties savam pastāvīgajam darbam, jo šajā dzīves periodā viņa ir tieši atbildīga par otru cilvēku un palīdz viņam izpildīt viņa dzīves funkcijas. Bez viņas palīdzības bērns aizietu bojā. Vīrietis

no tā visa ir atbrīvots.” Tā spriež ārsts speciālists.

Šie dabas dotumi, kas nosaka būtisko atšķirību starp vīrieti un sievieti, padara viņu vienlīdzību neiespējamu un tajā pašā laikā nosaka abu būtību – vīrieša un sievietes – pastāvēšanas nepieciešamību. Katram no viņiem dzīvē ir sava loma jeb funkcijas, kas atšķiras no otra lomas un funkcijām. Viņi nevar aizvietot viens otru – vīrietis nevar

IR JĀAUG ĢIMENĒ, MĀTES UN TĒVA, BRĀĻU UN MĀSU SABIEDRĪBĀ, bet ne “putnu fermā”. Cāļiem, tāpat kā pārējiem dzīvnieku pasaules pārstāvjiem, arī ir vajadzīga māte, arī to audzēšana fermās, kas savukārt atgādina mazbērnu novietnes, kavē putnu dabisko attīstību. Tāda putna gaļa atgādina mākslīgu, tā ir negaršīga un, iespējams, pat neveselīga, jo šis putns ir audzis nedabiskos apstākļos. Savvaļas putna gaļa ir garšīgāka un barojošāka, jo tas ir audzis mātes aprūpēt un saņēmis normālu barību.

Bērnus, kuriem nav ģimenes un pajumtes, palīdz audzināt sabiedrība. Vienīgi šiem bērniem sabiedrība iekārto mazbērnu novietnes un tamlīdzīgas iestādes.

Ja izdarītu mēģinājumu, lai noteiktu bērna dabīgo noslieci un noskaidrotu, kam viņš dod priekšroku – mātei vai “bērnū fermā”, bērns bez svārstīšanās izvēlētos māti. Tā kā bērns dabīgi tiecas pie savas mātes, tad tieši māte ir viņa dabiskais un ideālais sargs. Atraut bērnu no mātes un nodot viņu mazbērnu novietnē ir vardarbība, kas traucē bērna dabīgajai tieksmei.

Dabiskai attīstībai ir jābūt normālai un brīvai. Mātes aizstāšana ar mazbērnu novietni ir vardarbība, kas traucē bērna dabisku un brīvu attīstību. Bērni apmeklē mazbērnu novietnes piespiedu kārtā, ģimenes materiālo apstākļu dēļ vai savā bērna nesaņemšanā. Viņus nodod tur materiālu, nevis sociālu apstākļu dēļ. Ja viņus nepiespiedu to darīt un neizmantotu viņu naivumu, bērni neietu uz mazbērnu novietnēm, bet paliktu pie savām mātēm. Sai antihumānajai un pret dabiskajai rīcībai ir tikai viens attaisnojums – sieviete ir nostādīta viņai nelabvēlīgos apstākļos, viņa ir spiesta izpildīt sociālās funkcijas, kas ir pretrunā ar viņas mātes pienākumiem.

Sievietei, kuru daba ir apveltījusi ar viņai vien raksturīgām funkcijām, kas atšķiras no vīrieša funkcijām, ir jārada citādi apstākļi nekā vīrietim – tādi apstākļi, kuros viņai būtu iespējas izpildīt savas dabiskās funkcijas.

Mātes instinkts ir dots sievietei, nevis vīrietim, tāpēc, bez šaubām, bērnu nedrīkst atraut no mātes. Jebkurš mēģinājums šķirt bērnu no mātes ir vardarbība un patvaļa. [...]

Pārlicība, kuru neredzi izplata pati sieviete, ka viņa nodarbojas ar smagu fizisku darbu brīvprātīgi, neatbilst patiesībai. Patiesībā viņa, pati to neapziņādams, nodarbojas ar to tikai tāpēc, ka cietsirdīgā materiālā sabiedrība ir nostādījusi viņu bezizejas stāvoklī un piespiedusi pakļauties šiem apstākļiem, kaut arī viņa uzskata, ka viņai ir dota izvēle brīvība. Pat pastāvot mūsdienā vienlīdzības principam starp vīrieti un sievieti,

sievietei nav “pilnīgas” izvēles brīvības. [...]

Sieviete ir sieviešu dzimtes būtne, un tas nozīmē, ka viņa bioloģiski atšķiras no vīrieša. Šis sievišķīgās dabas ietekmē sievietei piemīt īpašības, kas pamatos atšķiras no vīrieša īpašībām. Tās izpaužas gan viņu abu ārējā izskatā, gan arī cilvēciskajā būtībā. Tas ir neapstrīdams dabas fakts. [...]

Saskaņā ar dabas likumiem vīriešu dzimtes pārstāvji ārēji ir raupjā spēka nesēji, bet sieviešu dzimtes pārstāves ir skaistuma un maiguma nesējas. Tas atbilst abu dzimumu lomām. Šis dabas likums ir taisnīgs. Tas ir brīvības galvenais likums, tāpēc jebkura ieviešana, kas ir pretrunā ar dabu un brīvību, ir patvaļa. Dabas īpatnību noniecināšana, patvaļīga to normu pārkāpšana ir dzīves vērtību ignorēšana un iznīcināšana. [...]

Tādējādi vīrieša vai sievietes nevēlēšanās izpildīt savu dabisko dzīves lomu var izpausties tikai nelabvēlīgos apstākļos, kas ir pretrunā ar brīvības likumu un apdraud cilvēku eksistenci. Tādēļ, lai novērstu materiālos apstākļus, kas traucē sievietei izpildīt viņas dabisko pienākumu un spiež viņu izpildīt vīrieša darbu abu dzimumu vienlīdzības principa vārdā, ir nepieciešams apvērsums pasaules mērogā. Nav šaubu, ka šāds apvērsums, sevišķi rūpnieciski attīstītās valstīs, pašsaglabāšanās instinkta rezultātā ir neizbēgams. Tas notiks pat bez tādu ārējas agitācijas līdzekļu ietekmes, kāda ir Zaļā Grāmata. [...]

Vīrieša un sievietes dabiskās atšķirības nedrīkst ignorēt un jaukt viņu lomas dzīvē – tas neatbilst civilizācijas tradīcijām, grauj cilvēku dzīves pamatus un ir daudzu sabiedriskās dzīves nelaimju cēlonis.

Mūsdienu industriālā sabiedrība ir piemērojusi sievieti vīrieša darba veikšanai. Tas kaitē viņas sievišķībai, viņas dzīves dabiskajam uzdevumam kļūst par māti, par skaistuma un miera avotu. Tā nav civilizēta, bet materializēta sabiedrība, kuras piemēra atdarināšana ir neprāts. Tā apdraud Cilvēces un Civilizācijas pastāvēšanu.

Jautājuma būtība nav tajā, vai sievietei ir vai nav jāstrādā. Šāda nostādne ir vulgāra un absurda, jo sabiedrības pienākums ir nodrošināt ar darbu visus savus darbaspējīgos locekļus neatkarīgi no tā, vai tie būtu vīrieši vai sievietes. Tikai katram ir jādara viņam piemērots darbs un nevienam nedrīkst piespiest veikt sev nepiemērotu darbu.

Likt bērnam izpildīt pieaugušo darbu ir patvaļa un vardarbība! Tāda pati vardarbība un patvaļa ir piespiest sievieti veikt vīrieša darbu. [...]

Cilvēka tiesības vienādā pakāpē attiecas uz visiem – vīriešiem, sievietēm un bērniem. Taču viņa pienākumi nevar būt vienādi.

Turpinājums sekos

VĒSTULES

Daudz tiek runāts par fašismu. Protams, viņu noziegumi pierādīti – sodu saņēmuši. Bet, vai tad noziegumi, kuri izdarīti pret Baltijas valstīm un kuros vainojami “brāļu tautas dēli”, pilnībā atzīti? Tagad viņu pēctečiem dažādas pretenzijas, proti, otra valoda. Un tad būtu jautājums. Vai Vācijā, kur ir ļoti daudz Turcijas iedzīvotāju, arī tiek prasīta otra valoda?

Ar cieņu,
Ivars Silazieds
Ventspils

Čekas virsniekam ir labi,
Uzkož spēki, iedzer šnabi –
Naudu Krievija tam sūta,
Tomēr dzīve šķiet šeit grūta.

“Laimi dzīvē daudziem devis”,
Nedomājot pat par sevi,
Jo ļaudis šaut tam bija grūti,
Pat sādžā pametis tas brūti.

Medaļas tam skapī čupām,
Tādas deva gudram, glupam –
Valsts svētkos, ak, kāds prieks!
Jauna medaļa? Nav nieks.

Tagad žēl, bet laiki citi,
Iekšā vārās, sirdī slikti –
Jo nav vairs varas iedzimtas,
Prom aizvest “lopu vagonos”.

Ivars Silazieds

LATVIEŠI, ESIET MODRI!

Pret mums tiek veikts holokausts, par ko liecina 18.februāra referendums. Tikai referenduma ierosinātajai pārrēķinājās, jo mēs, latvieši, pareizi izprotam viņu nodomus.

Pēc ļaunuma impērijas sabrukšanas Latvijā palika liels liels vairums to krievvalodīgo, kurus iesūtīja, lai iznīcinātu latviešus. Viņiem tiek dota pavēle par katru cenu palikt Latvijā. Lai apmelotu Latviju, viņi sūdzas Briselei un visai pasaulei, ka Latvijā viņus “apspiežot”. Šobrīd tiek gatavota jauna provocācija – slepkavas nav apmierināti ar pilsonības likumu, kuru mūsu pamāte “Veročka” jau tā padarīja ļoti labvēlīgu okupantiem. Latvieši nepietiekoši parakstījās par alternatīvo Pilsonības likumu, kurš paredzēja čekistiem, viņu bērniem un mazbērniem nedot pilsonību. Tagad kā pateicību latviešiem par to, čekisti rīko provocācijas un traucē normāli dzīvot. Latviešiem ir jādomā par savu tautu, nevis par iekļideniem – mūsu tautas slepkavām, kuri to vien gaida, lai latvieši atstātu savu Tēvzemi.

Tautieši, dzīvosim tā, lai savā zemē būtu labi mums, nevis mūsu ienaidniekam. Mēs tagad, pēc referenduma, redzam, cik viņu ir daudz. Sarakstus viņi ir sastādījuši un pēc tiem arī jārikojas, veicot DDD.

Pēc deokupācijas veikšanas ir jāveic derusifikācija Latgalē.

Latvieši, būsīm saimnieki savā Latvijā!

Aizbraukušie latvieši, brauciet mājās! Neesiet dzeltenie vālodzēni!

Par latvisku Latviju!
Cīņai un uzvarai sveiks!

Vincslavs Smolāks
Latgalē

LEĢIONĀRI

Kad dzimteni sargāt gāji,
Tu toreiz biji tik stalts;
Kad mīļajiem ardīevas māji,
Uz rokas bij' vairodzīņš sarkanbalts.

Tu gāji caur ložberu reģām,
Kad šķembas švikstēja pāri.
Ar dūmos kvēpošām sejām,
Ar citiem uzvaru skāvi.

Pēc kara vairs netiec godā celts,
Jo cīnījies “citā pusē” –
Tu naidnieku niēvāts un pelts,
Jo bāliņi taisnību klusē.

Jānis Rolavs

VĒRTĪGA GRĀMATA

Apgāds "Vieda" izdevis filozofijas doktora, Amerikas Militārās Universitātes asociētā profesora **Braiena Marka Riga** grāmatu **"Žīdu karavīri Hitlera armijā: Līdz šim nepateiktais par nacistu rasu likumiem un žīdu izcelsmes karavīriem Vācijas bruņotajos spēkos"**, kurā ar faktiem dokumentāli pamatots, ka Hitlera varas laikā vēermahtā dienējuši vismaz 150 000 žīdu izcelsmes militārpersonu. Grāmata ir saņēmusi Viljama E.Kolbija Kara rakstnieku simpozija galveno balvu.

Pieprasiet šo unikālo grāmatu visās Latvijas grāmatnīcās!

Veicināt plašāku "DDD"

izplatību un sniegt atbalstu tā veidošanai

iespējams, pārskaitot ziedojumu uz

Latvijas Nacionālās frontes kontu

Latvijas Hipotēku un

zemes bankā

(SWIFTkods: LHZBLV22);

konts: LV38LHQB1000054029001;

Reģ.Nr.LV40008033014

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2012

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: Latvijas Hipotēku un Zemes banka;
Kods: LHZBLV22 Konts: LV38LHQB1000054029001

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktors vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tālrunis/fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.DDDLNF.COM**

E-pasts: **DDD.LNF@GMAIL.COM**

Iespiests: SIA "Latgales druka",
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

"ČIKA KALĒJI"

Andrejs Lucāns

Burtniekos

Pie politiskajām debesīm iekrāsojas bezkrāsainas partijas "Latvijas attīstība" attīstību piesaucoša, bet nesološa konstrukcija. Tādu to padara personības, kas pulcējas zem šīs izkārtnes – **E.Repše, D.Titavs, E.Jaunups, O.Berķis, V.Belokons.**

Iecerē dvēseli "Dienā" (06.03.12.) atklāj viens no tās zeltamutēm – Edgars Jaunups: "...ir ļoti daudz diskusiju..., kas pamatā... ir ap nacionālo jautājumu

bā... Un mēs risinātu citas Latvijas sabiedrībai daudz būtiskākas problēmas... Ir jāpasaka stop – esam izrunājuši nacionālo jautājumu, referendums ir bijis, ar valodu viss kārtībā – sākam runāt par ekonomikas attīstību... Man nav šaubu, ka nākamajās vēlēšanās startēs partija, kas savu piedāvājumu balstīs ekonomiskā programmā..."

Priekšlikums sākt no "baltas lapas" ir atkārtoti dzirdēts no "SC", arī no Krievijas puses, un nav nekas jauns. "ZRF" jau pamēģināja "kaut vai ar tautu" ievilkt "SC" valdībā. Uzticību nevairo izteikums internetā: "Edgars Jaunups? Plāpa un = 0." Arī E.Repšes uzstāšanās TV "100.pantā" bija bez "sausā atlikuma", tomēr pārraides skatītāju vairākums izteica vēlēšanos redzēt E.Repši atgriežamies politikā. Lūk, ko nozīmē "harizma"! Un uzmācas šaubas: vai tautas balss ir arī Dieva balss?

Kā ierasts no politiķiem, šo "attīstītāju" uzstādījumi bija bez vārdu seguma. Ne E.Jaunups, ne E.Repše

"E.Jaunupam var atgādināt, ka Latvijā "nacionāls", pirmkārt, attiecas uz latviešiem, latviešu tautu, latviešu nāciju, Latvijas valsti, kas tika veidota latviešu tautas izdzīvošanai un attīstībai"

un ļoti maz diskusiju par attīstību, par ekonomiku... Mans viedoklis... kāpēc es... atteicos iesaistīties aktīvā politikā "Vienotības" ietvaros, – ir tas, ka nacionālais jautājums izvirzījās it kā dabiskā prioritātes statusā... Esmu demokrātiski domājošs cilvēks... Es jau pirms vēlēšanām... teicu, ka SC ir jāņem valdī-

nepauda nekādas nopietnas ekonomiskas analīzes un konkrētus savas darbības un savu domubiedru sasniegumus, kas mani kā vēlēšanu varētu ieinteresēt par viņiem padomāt. Vēlējos dzirdēt, piemēram, saprotamāku E.Jaunupa izklāstu par iecerēto sadarbību ar lielkrieviski šovinistisko "SC", turklāt

bez nacionālajām prioritātēm...

Ko varu cerēt no piesolītās partijas? Ja salīdzinu partiju "Par labu Latviju" ar "Latvijas attīstību", tad jāsaka: pirmo komplektēja īstas un prasmīgas biznesa haizivis, taču no alkatības aizsītušas ekonomiskās elpu un slāpstošas pēc valsts finansiālā skābekļa, bet otro – pēc tā paša slāpstošs to nožēlojams atspulgs. Turklāt pirmā vārdu "nacionāls", kaut arī neskaidri, šad tad pieminēja, bet E.Jaunups no tā pilnīgi norobežojas. Un

ka "Ārvalstnieku īpašumi Latvijā... var veicināt Latvijas integrāciju pasaules ekonomikā, gan arī valsts ilglaicīgu drošību." Paziņojums parādīja, ka O.Kehrim, E.Levitam un E.Repšem trūkst atbildības pret Latvijas tautu, un tie neizprot stāvokļa bīstamību. Jo tauta bez zemes vienmēr būs pakalpiņš tiem, kam ir īpašumtiesības uz zemi." (Dr.habil. agr., profesors Artūrs Boruks, 02.05.2006.)

E.Jaunupam var atgādināt, ka Latvijā "nacionāls", pirmkārt, attiecas

"Ja salīdzinu partiju "Par labu Latviju" ar "Latvijas attīstību", tad jāsaka: pirmo komplektēja īstas un prasmīgas biznesa haizivis, taču no alkatības aizsītušas ekonomiskās elpu un slāpstošas pēc valsts finansiālā skābekļa, bet otro – pēc tā paša slāpstošs to nožēlojams atspulgs."

arī citi "attīstības" solītāji nav pretējās domās.

Mani kā lauksaimniekā, kurš kategoriski iebilst pret lauksaimniecisko zemes resursu pārdošanu īpašumā personām bez Latvijas pilsonības, ieceļtās "Latvijas attīstības" partijā pamatotu jūtas izraisīja E.Repšes klātbūtne. Ko man tā var solīt – tas lasāms "Dienas Bizness" 02.05.2006. numurā:

"Vēl vairāk, laikrakstā "Dienas Bizness" parādījās toreizējo ministru O.Kehra un E.Levita, kā arī toreizējā Latvijas Bankas prezidenta E.Repšes kopīgais paziņojums, kas bija vērstas pret to, ka Latvijas zemes jāsaglabā Latvijas pilsoņiem, un bez jebkādiem pierādījumiem apgalvoja,

uz latviešiem, latviešu tautu, latviešu nāciju, Latvijas valsti, kas tika veidota latviešu tautas izdzīvošanai un attīstībai, un nav iedomājama sekmīga ekonomiskā attīstība bez šīs izpratnes un sasaistes. Tieši šī norobežošanās "Jaunajam laikam" bija klupšanas akmens, ko "Vienotība" cenšas novākt un ar to pamazām atjauno pievilcību.

Protams, E.Jaunupam un, kā viņš sevi dēvē, "demokrātam" (nereti to var interpretēt arī kā internacionālistu, kosmopolītismu, bezatbildīgu pašplūsmi, visatļautību), var būt savs viedoklis, taču viņa un viņa domubiedru reklamētā vizija, kas nebalstās nacionālā motivācijā, ir nolemta neveiksmei – čikam.

VAI OKUPANTS PIEDZIMIS PAMPEROS JAU 60 GADUS VECŠ?

Turpinājums no 5. lpp.

Tad nu tagad jādod iespēja šo "misiju" pabeigt? Mums, latviešiem, kuri tikusi norobežoti no varas, nav viegli piekļūt pie tiešiem pierādījumiem, mēs varam tikai konstatēt nodevības un pastrādāto noziegumu sekas. Un to ir pārlietu daudz!

Kur pazuda vagoni ar PSRS "červonciem"? Kā varēja notikt bolševiku armijas virsnieku masveida atvaļināšanās īsi pirms viņu izvešanas un visu atvaļināto virsnieku un viņu ģimeņu locekļu palikšana Latvijā? Un iekšlietu un čekas darbinieki? Turpinājumā sekoja fatāla nevēlēšanās uzsākt okupācijas seku likvidāciju, neskatoties pat uz Saeimas pieņemto deklarāciju. Bez jebkādas nopietnas argumentācijas un tautas nobalsošanas tika atdota Abrene ar tās septiņiem pagastiem. Kā traģisks kuriozs, kad par pārstāvi ES tiek izvirzīta Interfrontes lidere Žda-

noka, bet pēc tam jau SC ielida Rīgas domē. Un lai kāds mēģina gūt taisnību latviešu labā Briseļā! Latgales stāvoklis ir kļuvis tāds, ka kuru katru brīdi varam gaidīt referendumu par šī novada pievienošanu Krievijai. Tas var notikt tāpat kā ar Abreni. Šī raksta ietvaros lieki runāt par tautsaimniecības pilnīgu sagraušanu

Ābeles grāmatu "Par valsti". Šī grāmata var kalpot kā pašizglītojošs materiāls katram latvietim. Varētu noderēt arī E.Virzas grāmata "Kārlis Ulmanis", kas ierosinātu iekšēju dialogu, lai izdarītu secinājumus. Tieši šāda veida dialogs kā spirdzinošas zāles mums šodien nepieciešams, jo tikai mēs paši zinām vislabāk, kas mums

"Rodas iespāids, ka varas pārstāvjiem ir pārlicība, ka vienīgi okupanti drīkst būt saimnieki Latvijā, bet latviešiem piemērota tikai sulaiņa loma."

un līdz ar to nokļūšanu pilnīgā Pasaules Bankas parādu saistību atkarībā.

To visu nekādi nevar uzskatīt par muļķību vai kļūdīšanos – te visur kā liķu smaka lien nāsīs apzinātas rīcības smārds. Visiem, kas par to šaubās, es ieteiktu izlasīt Alfrēda

vajadzīgs un kas nav.

Ja tauta ir pazaudējuši orientāciju uz pareizo ceļu, un nav, kas uz to norādītu, tad vismaz jāmēģina pašiem meklēt – un atrast. Galu galā uz pašreizējā režīma iniciatīvu nav ko cerēt – būs vien jācenšas tikt skaidrībā

pašiem, izmantojot tos materiālus, ko mums piedāvā vēl saglabāties veselais saprāts un vēstures mantojums.

Pašreizējā izglītības sistēma mūs novedīs vēl dziļākā purvā un sagādēs jauno paaudzi. Ja pašreizējo Latvijas valsti varētu uzskatīt par atbilstošu 18. novembra Latvijas Satversmei, tad tā nodrošinātu valsts ierēdņu institūcijas, kas rūpētos par Latvijas valsts un tās pamatnācijas vajadzībām un interesēm – vispirms! Tad ar žurnālistu palīdzību arī informācijas līdzekļos mēs dzirdētu latviešu tautai pieņemamu informāciju un intervijas. Pašlaik to var saukt vienīgi par dezinformāciju.

Režims latviešu tautu atceras vienīgi tad, kad uguns jau pakūlās – un lai tad nu tos glābj! To, ka divām ideoloģijām kalpot nav iespējams, pavisam nopietni vajadzētu iegaumēt.